

DAGENS NYHETER Måndagen den 16 Maj 1960

HELA SVERIGE SJÖNG FARVÄL TILL JUBLETTS HÄROLD ALFVÉN

Bevningens följet tågar ut ur Leksands kyrka, i spetsen prosten Sven Lindberg. Kistan bäres av fyra OD-ister och fyra män från fyra Dalasocknar. De som syns är från vän Erik Olsson, Leksand, Sten Gunnar Hellström (i studentmössa, delvis skyddad), Granlund, Mora, (vita långrocken), jurist Knuts Anders Olsson, Oscar Tysklind, Orsa, och Bengt Tjernberg, OD.

Festivitas och toner följde musikens kung

Från Dagens Nyheters utsände medarbetare

LEKSAND, söndag.

Jubilat-söndagen blev hans sista här på jorden. En vecka senare vigdes han till den sista vilan, jublande härold, gripen av kärlek till livet och dess festivitas, med gosselynnat bevarat livet ut — som hans gamle vän prosten Sven Lindberg sade om den begåvade medellöse ynglingen som fann sin egen melodi, stegrad i ett crescendo från hans 15:e till 85:e år. Nedanför kistan, svept i svenska flaggan, låg kungens krans till musikens kung.

Så blev det också violiner, sång och smeksamt orkesterbrus mer än av orgelns pompa som präglade Hugo Alfvéns begravning i Leksands kyrka på söndagen. Inte bara Dalar-na hade mött upp, hela landet med två landshövdingar i spetsen var representerat under de två och en halv timmar långa ljusa ceremonierna, först vid hemmet i Tibble och sedan i den till sista stäplats fyllda kyrkan med de blå bänkarna under vita luftiga valv. Och som där sjöngs! Både psalmer och stämning och mäs-tarens egen musik gick främst i där liksom hela denna sommar dag i lövsprickningens tid. Redan ramen var alfvénsk med björkarnas skira grönska kring granna Daladräkter och Leksandskullornas förklän i den sprakande orange som hör sorgklädningen till.

Nej, den högtiden blev inte svart, den gick i tacksamhetens tecken. Inga långa allvarsfyllda tal — ett enda hölls, på vers, av Rune Lindström i Leksandsrock på predikstolen. Ja, det var nästan som om denna folkfest blev en glädjedag tillsammans med Operan, OD och Uppsalanationer, som dragit upp till Siljan,

Det började med den kanske allra vackraste bilden. Anhöriga, bybor och inbjudna i en ring runt stora gräsplanen framför den bruna Tibblegården. Framför bordet med liljor och fladdrande ljuslågor stod den blågula kistan, prydd med skära och vita nejlikor, blå iris och gula

åldriga bröderna, dr Andrew och lantbrukare Gösta samt brorsonen, professor Hannes Alfvén. Operachefen Set Svanholms stämma ljöd kraftigt genom psalmen "Ack, när redan här så mycket skönt..." Och medan älven glittrade nedanför tog prosten Lindberg till orda:

"Spögubben" i ensamt majestät

— I varje hem kommer en skilsmässans stund. En plats står tom. Bort gå de, stilla skrida de. Vi tackar i dag för vad hemmet fick vara, för oss och för honom. Vi beundrar den ömma och moderliga vård som beskärdes honom till slutet. Vad här har arbetats och spelats i denna musikens och sångens helgedom. Och vad har inte detta betytt för hela vårt land! Leksandsvisan — Alfvéns — avslutade.

På slaget 14, medan musikdirektör Anton Löw intornerade "An-

— Din glada vilja till gemenskap och din ödmjuka mänsklighet ska vi minnas. Det stod Siljansbygd och skärgårdsglitter kring ditt väsen. Vi tackar dig för att du kom till oss när seklet var ungt och samlade oss till ett livslångt "Jubilat"! Din gärning skall aldrig glömmas. Av jord är du kommen — svenska flaggan och sex flörklädda fanor sänktes.

"Han var svensk och han var vår"

OD i "Vaggvisa", Hanser Lina och Siljanskören i folkvisan "Min födelsedag" — i den kuren sjöng ännu två av dess första medlemmar, Terese Eliasson och Anders Melin. Sigurd Björlings baryton var praktfull i ett solo till kuren, fyra violiner och orgel. Så kom "talet", Rune Lindströms hyllning "Han var svensk", varpå "Elegie" ur Lubbe Nordströms "Vi" med H-

I den under Hugo Alfvéns begravning till trängsel fyllda Leksandskyrkan ses på denna läk-tare Siljanskören i dräkter med vita hättor, vänd mot koret.

dante Religioso" ur "Uppenbarelse-kantat", bars kistan mellan täta led i björkallén från vällen in i kyrkan. Den bars på åtta axlar, tillhöriga fyra OD-ister och fyra medlemmar av Siljanskören från Rättvik, Mora, Orsa och Leksand. Den sistnämnde var "Krök-Jerk", f d folkskollärare Erik Olsson, som på ett utmärkt sätt ordnat allt. I täten bar Per Jobs svenska flaggan, följd av V-Dala och Stockholms nations fanor samt de fyra sockenfarnorna. Därpå traskade i ensamt majestät på gammalt vis "Spögubben", kyrkovaktmästare Gustaf Edbäck.

OD sjöng Gustaf Frödings jordafärd (Heidenstam och Alfvén) under dirigerande Eric Ericson, Hanser Lina Göransson "Som stjärnan uppé himmelen" och vi alla "Snart alla ängar stå i skrud och skogen kläder sig som brud, när livets krafter blommar". Solstrålarna bröts mot kronornas ljus och hr prosten talte vid baren:

kapellets stråkar avslutade högtid-ligheten.

Bland menigheten i kyrkan sågs utom de nämnda landshövdingarna Eije Mossberg (f d) och Gösta Elfving, Stämchefen Sven Wilson, Per Lindfors från Sveriges Radio, byggmästare Anders Diös, kostnadsrättarna David Tägtström och Sam Uhrdin, OD:s hederspresident professor Dag Ström-bäck och ordföranden dr Ola Månsson och såsom representeranter för Svenska tonsättare, Musikerförbundet och Svenska sångförbundet, Moses Pergament, Bertil Strange och Erik Vas-seur. Och många, många andra.

Så två slutvinjetter, först Rune Lindström:

Värliga vindar drags
milt kring honom som bort
från oss går.

Sörjande susa de, mäktiga
brusa de:

Han var svensk och han var vår.

När processionen efter akten i kyrkan drog ut förbi björkalléns blot-

tade huvuden och långsamt passerade den röda sockenstugan sändes från dess trappa den bortgångne ännu en hälsning från sextio Orphei Drängar: "Glädjens blomster."

ndrew och
brorsonen,
Opera-
amma ljud
"Ack, när
st..." Och
danför tog
e:
amt

— Din glada vilja till gemenskap
och din ödmjuka mänsklighet ska
vi minnas. Det stod Siljansbygd och
skärgårdsglitter kring ditt väsen.
Vi tackar dig för att du kom till
oss när seklet var ungt och samlade
oss till ett livslångt "Jubilate".
Din gärning skall aldrig glömmas.
Av jord är du kommen — svenska
flaggan och sex florkladda fanor
sänktes.

**"Han var svensk och
han var vår"**

r en skils-
stär tom.
de. Vi
mmet fick
nam. Vi
moderliga
n till stu-
och spe-
n sångens
inte detta
Leksands-
tade.
musikdirek-
tade "An-

OD i "Vaggvisa", Hanser Lina
och Siljanskören i folkvisan "Min
födelsedag" — i den kören sjöng
ännu två av dess första medlem-
mar, Terese Eliasson och Anders
Melin. Sigurd Björlings baryton
var praktfull i ett solo till kören,
fyra violiner och orgel. Så kom
"talet", Rune Lindström: hyllning
"Han var svensk", varpå "Elegie" ur
Lubbe Nordströms "Vi" med Hov-

de Leksandskyrkan ses på denna läk-
sättor, vänd mot koret.

kapellens stråkar avslutade högtid-
ligheten.
Bland menigheten i kyrkan sågs
stämde de nämnda landshövdingarna
Eije Mossberg (f d) och Gösta Elfving,
Stämchefen Sven Wilson, Per Lind-
fors från Sveriges Radio, byggmä-
stare Anders Döös, konstnärerna Da-
vid Tägtström och Sam Uhrdin, OD:s
hederspresident professor Dag Ström-
bäck och ordföranden dr Ola Månsson
och såsom representanter för Svens-
ka tonsättare, Musikerförbundet och
Svenska sångförbundet, Moses Per-
gament, Bertil Strange och Erik Vas-
seur. Och många, många andra.
Så två slutvinjetter, först Rune
Lindström:
*Värliga vinder draps
milt kring honom som bort
från oss går.
Sörjande rust de, mäktiga
brust de:
Han var svensk och han var vår.*
När processionen efter akten i kyr-
kan drog ut förbi björkalléns blot-

tade huvuden och långsamt passerade
den röda sockenstugan sändes från
den trappa den bortgångne ännu en
hälsning från extio Orphei Drängar:
"Glädjens blomster..."
Allt i en gång var den bestämmande